

РЕШЕНИЕ

№ 9555

гр. София, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20221110162983 по описа за 2022 година

Предявен е за разглеждане осъдителен иск по чл. 452, ал. 3 ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба и уточнителна към нея молба от 24.01.2023 г. от Б. Д. Д. срещу „Уникредит Булбанк“ АД.

Ищецът Б. Д. Д. твърди, че с Определение № 1794/27.02.2017 г. по гр.д. № 2499/2017 г. по описа на Районен съд Пловдив, 12 гр. състав е допуснато обезпечение на предявени от него искове срещу търговско дружество „Аниди“ ЕООД, ЕИК: чрез налагане на запор върху банковите сметки на дружеството, открити в подробно изброените в определението банки, измежду които и ответната банка - Уникредит Булбанк АД. Сочи се, че въз основа на цитираното определение е издадена Обезпечителна заповед от 27.02.2017 г. за обезпечаване на предявените искове до общ размер от 11 052,98 лева. За налагане на допуснатото на Б. Д. обезпечение на 28.02.2022 г. е било образувано изп. д. № . по описа на ЧСИ на КЧСИ и район на действие Окръжен съд Пловдив, като съдебният изпълнител изпратил запорни съобщения в изпълнение на допуснатото обезпечение. Твърди се, че запорното съобщение до ответника - Уникредит Булбанк АД, е получено на 02.03.2017 г. Счита, че с получаването на запорното съобщение е забранено на третото задължено лице - Уникредит Булбанк АД да предава запорираните вещи на длъжника. Намира, че запорът може да бъде наложен и за постъпващи бъдещи суми по сметката на длъжника. Сочи се, че съдебното производство, по което е допуснато обезпечението на предявените искове, е приключило в полза на ищеца, като „Аниди“ ЕООД било осъдено да заплати сумата от 11 052,98 лв. главница и сторените в производствата разноски. Въз основа на влязлото в сила решение бил издаден и изпълнителен лист № 48/11.02.2019 г., въз основа на който било образувано изп. д. № на ЧСИ на КЧСИ и район на действие Окръжен съд Пловдив.

Сочи, че по реда на Закона за достъп до обществена информация се снабдил с данни за получени от данни от „Аниди“ ЕООД парични суми от Община Черноочене, а именно на 12.03.2018 г. - сумата от 7135,06 лв. и на 10.09.2018 г. - сумата от 16648,46

лв. Посочените суми били преведени по разкритата банкова сметка на „Аниди“ ЕООД в Уникредит Булбанк АД. Общо постъпилата сума била в размер на 23783,52 лв., която била предадена на „Аниди“ ЕООД въпреки наложения обезпечителен заповор на вземания.

Сочи се, че по новообразуваното изпълнително дело ЧСИ А изпратил ново заповорно съобщение с изх. № 2081/2019 г. до ответната банка за налагане заповор върху вземанията по издадения изп. лист. Твърди се, че при налагането и на двата заповора банката не оспорила вземането.

С допълнително депозирана молба сочи, че не оспорва, че към 02.03.2017 г. „Аниди“ ЕООД не е имало разкрита банкова сметка при ответното дружество. Не оспорва и фактите, че по изп. дело № г. по описа на ЧСИ А в изпълнение на заповора ответната банка е превела сумите, както следва: на дата 08.04.2019 г. сумата от 76,62 лв. и на 20.06.2019 г. сумата от 1808,43 лв. и сумата от 58,77 лв.

Счита, че поради факта, че въпреки наложения на 02.03.2017 г. заповор върху вземанията на „Аниди“ ЕООД в Уникредит Булбанк АД банката се разпорежда със сумите, като ги предава на титуляра, то ответникът носи отговорност пред вискателя. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата до размера на наложения заповор, а именно: 11052,98 лв., представляваща неправилно заплатена от ответника на „Аниди“ ЕООД сума, постъпила по неговата банкова сметка след връчване от съдебния изпълнител на заповорно съобщение с изх. № 2226/28.02.2017 г., ведно със закованата лихва върху главницата от датата на завеждане на настоящата молба до окончателното погасяване. Претендира разноси.

В срочно постъпил отговор ответникът „Уникредит Булбанк“ АД оспорва изцяло предявения иск. Признава факта, че първото заповорно съобщение за налагане на заповор върху банковите сметки на лицето „Аниди“ ЕООД е получено от банката на 02.03.2017 г. Сочи обаче, че към тази дата дружеството не е клиент на банката и няма разкрити банкови сметки. Това обстоятелство било удостоверено и в отговора на банката до съдебния изпълнител с печат и подпис от банката върху самото обезпечително заповорно съобщение. Счита, че след като към 02.03.2017 г. „Аниди“ ЕООД не е клиент на банката, то обезпечителното заповорно съобщение не е породило правно действие и не е довело до налагане на желания заповор.

На следващо място сочи, че на 01.04.2019 г. със заповорно съобщение изх. № 2081/29.03.2019 г., издадено по изп.д. № по описа на ЧСИ А А, бил наложен заповор по всички сметки на „Аниди“ ЕООД. Твърди се, че към тази дата дружеството вече имало една разкрита банкова сметка, като заповорът бил наложен върху сумите по нея. Към момента на налагане на заповора сочи, че това е сумата от 79.62 лв., като заповорът бил първи по ред. На 08.04.2019 г. бил извършен превод по заповора до размера на наличността 79.62 лв. Твърди се, че на 20.06.2019 г. били извършени още два превода по заповора в размер на 1808,43 лв. и 58,77 лв. Счита, че след втория по ред заповор от 01.04.2019 г., единствено който счита за валиден, банката е изпълнила изцяло задълженията си, като е превела в изпълнение на заповора постъпилите суми по откритата банкова сметка на „Аниди“ ЕООД.

Алтернативно счита, че дори съдът да приеме, че полученото от банката заповорно съобщение на 02.03.2017 г. е породило правно действие, то исковата претенция следва да бъде намалена със сумата преведена от банката на съдебния изпълнител по полученото последващо заповорно съобщение на 01.04.2019 г., тъй като обезпечителното заповорно съобщение е само за главница от 11 052,98 лв., без разноси и лихви.

Излага аргументи, че по новообразуваното изп. дело № г. по описа на ЧСИ А била вписана възбрана върху имот на „Аниди“ ЕООД, която впоследствие, на 23.02.2021 г., била заличена. Счита, че това обстоятелство доказвало, че финансовите

отношения между „Аниди“ ЕООД и ищеца са изцяло уредени. Имотът все още продължавал да е собственост на дружеството, поради което счита, че докато е налице имущество, срещу което може да бъде изпълнено, всякакви претенции към ответника биха били неоснователни. Прави възражение за изтекъл период на тригодишна давност, алтернативно на петгодишна такава. Претендира разноски.

Конституираното в производството трето лице-помагач не е ангажирало становище.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

За основателността на предявения иск, в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че по образувано изпълнително дело ищецът е имал качеството на взыскател, а ответникът на третото задължено лице, като е направил плащане на длъжника след връчване на обвързващо го запорно съобщение.

При установяване на горното, в тежест на ответника е да докаже погасяване на задължението.

С проекта за доклад по делото, обективиран в определение от 01.02.2023 г., приет за окончателен в проведеното открито съдебно заседание от 18.05.2023 г. без възражения от страните, като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните са отделени фактите, че: 1/ ищецът е имал качеството на взыскател по образувано изп. дело № и по изп. дело №. по описа на ЧСИ ; 2/ че по първото изпълнително дело № на 02.03.2017 г. до ответника е достигнало запорно съобщение по допуснат обезпечителен запор за налагане на запор върху банковите сметки на лицето „Аниди“ ЕООД; 3/ че към 02.03.2017 г. „Аниди“ ЕООД не е било клиент на банката и не е имало разкрити банкови сметки; 4/ че впоследствие „Аниди“ ЕООД е разкрило банкова сметка при ответника, по която са постъпвали парични суми; 5/ че на 01.04.2019 г. при ответника е постъпило второ запорно съобщение изх. № 2081/29.03.2019 г., издадено по изп.д. № , по което в изпълнение на наложения запор ответникът е превел следните суми: на дата 08.04.2019 г. сумата от 76,62 лв. и на 20.06.2019 г. сумата от 1808,43 лв. и сумата от 58,77 лв.; 6/ че след 02.03.2017 г., към която дата „Аниди“ ЕООД не е било клиент на банката, и преди 01.04.2019 г., на която дата е постъпило второто запорно съобщение при ответника, „Уникредит Булбанк“ АД е предоставило на титуляра на сметката „Аниди“ ЕООД суми, надхвърлящи претенцията в настоящото производство.

Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването на отделените за безспорни факти за доказано.

Запорът върху банкови сметки на длъжника представлява запор върху вземания на длъжника по сметка в банка, респективно запор върху вземания на длъжника по смисъла на чл. 450а, съответно чл. 450, ал. 3 ГПК. Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на взыскателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице - да плаща на длъжника. Запорът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази запорираните суми /чл. 507, ал. 3/. Съгласно разпоредбите на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК запорът върху вземания на длъжника спрямо третото задължено лице, включително по сметка в банка, се счита наложен от деня, в който му е връчено запорното съобщение. От този момент третото задължено лице има задълженията на пазач по отношение на сумите съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК. Ако към датата на налагане на запора наличните в банковата сметка суми са

недостатъчни за изплащане на задължението, то запорът има действие, както по отношение на наличните авоари по сметката, така и по отношение на последващите постъпления общо до размера, посочен в запорното съобщение.

Когато запорът върху вземанията по банковите сметки на определено физическо или юридическо лице - ответник е наложен като обезпечителна мярка по допуснато обезпечение по предявен или бъдещ иск, неговата цел е да осигури, докато спорът е висящ, че неоснователно отричаното право ще бъде осъществено, т. е. сумата ще бъде платена и задължението погасено след постановяване на осъдително решение и образуване на изпълнително производство. Когато запорът върху вземанията по банковите сметки на длъжника е наложен в изпълнителното производство, неговата цел също е да се обезпечи изпълнението на паричните притезания, което следва да се извърши чрез превеждане на сумите от третото задължено лице /банката/ по сметката на съдебния изпълнител, който е длъжен да изплати дължимите на вискателя и на присъединилите се кредитори суми в сроковете и по реда на чл. 455 ГПК /чл. 508, ал. 3 ГПК/ при спазване на предвидения в чл. 136 ЗЗД ред за удовлетворяване на вземанията.

Разпоредбите на ГПК не обуславят действието на запора от изискване за наличие на суми по банковата сметка към момента на връчване на запорното съобщение, нито от изискуемостта на вземането. Наличието на суми по банковата сметка към датата на връчване на запорното съобщение и положителното /кредитното/ салдо на сметката, не са елементи от фактическия състав по налагането на запора. Те имат значение по отношение на последиците на наложения запор - дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и вискателят удовлетворен.

Съгласно процесуалния закон обаче е налице изискване към момента на налагане на запора длъжникът да има разкрита банкова сметка. За да достигне до този извод, съдът съобрази следното: Според чл. 507, ал. 3 ГПК след получаването на запорното съобщение третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи или суми. За да придобие качеството на пазач спрямо сумите, третото задължено лице обаче трябва да признае вземането, върху което се налага запорът за основателно, за което има едноседмичен срок от връчването на запорното съобщение /тридневен съгласно относимата в процесния случай редакция/, за да уведоми съдебния изпълнител /чл. 508, ал. 1, т. 1 ГПК/. Видно от извършеното от „Уникредит Булбанк“ АД отбелязване върху обезпечителното запорно съобщение, направено на 02.03.2017 г., на която дата банката е получила запорното съобщение, същата не признава основателността на запорираното вземане, посочвайки, че лицето не е клиент на банката /л. 8 от гр. дело № /. Обстоятелството, че „Аниди“ ЕООД не е клиент на банката и няма разкрита банкова сметка към 02.03.2017 г. и е безспорно между страните. Ето защо, по отношение на „Уникредит Булбанк“ АД не могат да възникнат неблагоприятни последици, свързани с неизпълнение по отношение на обезпечителния запор. Различна щеше да е хипотезата, в която „Аниди“ ЕООД има разкрита банкова сметка, но по същата няма достатъчна наличност за изпълнение на запора. В този случай банката би имала по силата на закона качеството на пазач както по отношение на наличните суми, така и на всички бъдещи суми, постъпващи по сметките на дружеството, до размера, посочен в запорното съобщение. След приемането на запора от ЧСИ, третото задължено лице има безусловното задължение при наличност по сметката да изпълни запора до посочената сума, но на първо време, за да се счита наложен запорът, следва лицето да има разкрита банкова сметка. Задължително е към този момент да е налице поне открита банкова сметка, дори и в нея да липсват парични средства, за да може запорът да бъде наложен. В противен случай запорът не може да бъде наложен, тъй като длъжникът няма каквото и да е вземане спрямо третото лице, нито възможност да има вземане спрямо него /тъй като

не е налице открита банкова сметка, по която биха могли да постъпят парични суми/.

Неоснователно е твърдението на ищеца, че обезпечителният заповест ангажира банката за неопределено време напред, независимо, че към датата на получаването му в банката, длъжникът не е имал разкрита банкова сметка. Аргумент за това е фактът, че след като не е признала вземането, за което е налице надлежно отбелязване върху заповестното съобщение, съдебният изпълнител няма задължение да изпраща последващо съобщение за вдигане на заповест, тъй като същият не е наложен /арг. от чл. 433, ал. 3 ГПК/, а това би означавало ограничаване имуществото на длъжника за неопределено време в бъдеще, дори вземането спрямо вискателя да е погасено. Бъдещото разкриване на банкова сметка на длъжника в ответната банка, респ. наличието на парични суми по нея, представлява нововъзникнало вземане на длъжника спрямо третото лице, което не се обхваща от предходно постъпило заповестно съобщение, към датата на което „Аниди“ ЕООД не е имало разкрита банкова сметка. Видно от данните по делото, дружеството – длъжник е открило банкова сметка при ответната банка на 25.05.2007 г., тоест, два месеца и половина, **след като** е получено първото заповестно съобщение /л. 13 от гр. дело За новоразкритата банкова сметка, която по волята на вискателя следва да е обект на изпълнение, е необходимо ново заповестно съобщение от съдебния изпълнител. Именно поради новоизпратеното заповестно съобщение с изх. № от 29.03.2019 г. по изп. дело № . описа на ЧСИ л. 12 от гр. дело № , банката е превела следните суми по сметка на съдебния изпълнител: на дата 08.04.2019 г. сумата от 76,62 лв. и на 20.06.2019 г. сумата от 1808,43 лв. и сумата от 58,77 лв. /факти, отделени за безспорни между страните/. Хипотетичната възможност длъжниците да откриват банкови сметки в различни банки, в различни периоди, е и причината поради която съдебните изпълнители правят периодични справки относно имущественото състояние на длъжника – за да може, ако се установи наличие на такова, да бъдат предприети съответните изпълнителни действия.

Поради изложените аргументи съдът намира предявения иск за неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. Не е необходимо да бъдат обсъждани останалите възражения на ответника, свързани с частично отхвърляне на исковата претенция със сумата, която е преведена от банката по сметка на ЧСИ; погасяване на задължението на „Аниди“ ЕООД към ищеца и погасяване на вземането по давност.

По разностите:

С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноси в размер на 1440 лв. с вкл. ДДС – заплатено адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното от ищеца възражение за прекомерност, тъй като същото не надхвърля предвидения в чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г на ВАС минимален размер.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. Д. Д., ЕГН ***** против „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536 осъдителен иск по чл. 452, ал. 3 ГПК за сумата от 11052,98 лв., представляваща неправилно заплатена от „Уникредит Булбанк“ АД на „Аниди“ ЕООД сума, постъпила по неговата банкова сметка след връчване на заповестно съобщение с изх. № 2226/28.02.2017 г. по изп. дело № г. по описа на ЧСИ А и район на действие ОС Пловдив.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК Б. Д. Д., ЕГН ***** да заплати на „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536 сумата от **1440,00 лева**, представляваща

съдебно-деловодни разnosки, направени по делото.

Решението е постановено при участието на трети лица-помагачи на страната на ответника „Аниди“ ЕООД, ЕИК 160088597.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____